

paa at frembrage det Princip, der efter vor Anskuelse maa være det sande og rigtige.

Sage: Enhver, der hørte den høitærede Finantsministers Foredrag, fik vistnok det Indtryk, at han led under denne Sags Behandling. Han har ikke lagt Dølgemaal paa, at flere af de Vanskeligheder, der ere fremkaldte med Hensyn til denne Sag, skyldes den Stilling, han har indtaget til den; men, idet han har gjort dette, og gjort det fuldkommen loyalt og fyldestgjørende, troer jeg ikke, der er Opfordring for noget Medlem til i dette Næblik at minde ham om den Stilling, han tidligere har indtaget til Sagen. Saaledes som den høitærede Finantsminister var stillet til dette Forslag i Landstinget, er det ganske vist, at der var en særlig Opfordring for ham, naar han som Finantsminister vilde have en Indtægt, da at komme med Forslag, som kunde føre til et praktisk Resultat; thi deri maae vi dog Alle være enige med ham og uenige med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at Finantsministeren ikke kunde troe, at et stort Fleertal i Folkethinget vilde vedtage en Beslutning for at fremkomme med en „Demonstration“, altsaa for at fremkalde almindelige Forhandlinger og en Afstemning, som om vi sad i et Doctorcollegium og der skulde give vort Votum over et eller andet lærd Spørgsmaal, saa at vi toge dette Votum isætedes for et alvorligt Forslag, der skulde gjenføres. Men naar den høitærede Finantsminister virkelig har opfattet og maattet opfatte det tidligere Votum i Folkethinget paa den Maade, at det var alvorligt meent og forbreedes gennemført, saa er det ganske naturligt, at han maatte spørge sig selv: Hvorledes skal jeg nu kunne gjenføre Loven paa en forstandig Maade? Jeg maa ogsaa være ganske enig med ham i, at nu er der kun Spørgsmaal om at vedtage eller forkaste Loven; thi jeg kan ikke skjønne, at et Fællesudvalg kan behandle den og fremkomme med et Mellem- eller Mæglingsforslag, som kunde tilfredsstille de forskjellige Retninger. Altsaa, det maae vi være paa det Næne med, at vi enten vedtage Forslaget i en saadan Stikelse, at det kan blive endeligt, eller forkaste det fuldstændigt.

Nu troede jeg, at vi Alle maatte være enige om, — efterat vi ikke blot have udtalt os som vi gjorde ved Finantslovens Behandling, men ogsaa, efterat vi have vedtaget Hærloven og vedtaget den Adresse, som værdigt henpeger paa Stillingens Alvor og Vanskeligheder, — at der maa være en stærk Opfordring for os til ikke at gaae fra hinanden og lade Finantsministeren staae med tomme Hænder, eller i alt Fald med en Kasse, der ikke er saa vel udstyret, at han kan gaae Vanskelighederne imøde dermed. Men der er imidlertid Mænd, som have en saa inderlig Overbeviisning om, at det System, som Landstinget og Regjeringen ere blevne enige om, er fordærligt, at de hellere vilde nægte deres Stemme til Loven end gaae ind paa dette System; og til disse Mænd henregner jeg frem for Alle den høitærede Ordfører for Udalget. Den ærede Ordfører har, som alt bemærket, store Fortjener af Indkomstskatten, men jeg tilsaaer, at der er et Hovedpunkt, hvori jeg er i høieste Grad uenig med ham, og i dette har han haft en saare fordærlig Indflydelse paa hele denne Sags Behandling. Han har allerede i 1850 udtalt, at det, som det fremfor Alt kom an paa, var at faae et Indkomstskatmaskineri staaet fast og at opstille rigtige Principer for Skattens Ordning. Dette har han nu gjentaget efter de mange Aars Forløb. Det er en Opfattelse, som en forhenværende Finantsminister ikke skulde komme frem med. Det er i mine Tanker det største Tegn paa, at en Skat er slet og ikke godt kan bruges, dersom den ikke nogenlunde svarer til de Beregninger, man har opstillet for de Beløb, den skulde give. Her er ikke Tale om Tusinder, men, dersom jeg regner paa at faae 1 Million Daler af en Skat og saa bliver i den Grad narret, at jeg kun faaer 6 å 700 Tusind Daler, og dette er jo indrømmet let at kunne blive Tilfældet, naar Fleertallets Forslag vedtages, saa er det en slet Skat, og selv om den ikke har andre Feil, saa vil det, at man, efterat have beregnet 1 Million, kun faaer 6 å 700 Tusinde Daler, være en saa stor og væsentlig Mangel ved den, at ingen Finantsminister kan ønske at beholde den i den Stikelse. Her er imidlertid ikke blot Tale om denne Mangel, men ogsaa om